

مقایسه رنگ های هماتوکسیلین-ئوزین، رتیلولین و پرئودیک اسید شیف در نمایش غشای پایه کارسینوم سلول سنگفرشی دهان

نوشین جلاپر نادری

گروه آسیب شناسی فک و دهان، دانشکده دندانپزشکی، دانشگاه شاهد، تهران، ایران

مقدمه:

تغییر ضخامت و الگوی غشای پایه در بدخیمی های اپی تلیالی نشانه ای از تهاجم تومور است. تشخیص تغییرات الگوی غشای پایه در تعیین تهاجم تومور به بافت همبند در نمونه های کوچک کمک کننده است. مطالعه با هدف مقایسه رنگ های هماتوکسیلین-ئوزین، رتیلولین و پرئودیک اسید شیف در نمایش تغییرات غشای پایه کارسینوم سلول سنگفرشی دهان انجام شد.

مواد و روش ها:

مطالعه توصیفی، غیر پارامتریک بود. برش های ۴ میکرونی تهیه شده از بلوک های پارافینه ۱۱ نمونه کارسینوم سلول سنگفرشی دهان و ۵ نمونه اپی تلیوم طبیعی مخاط به روش هیستوشیمیایی با هماتوکسیلین-ئوزین، رتیلولین و پرئودیک اسید شیف رنگ شدند. الگو و ضخامت غشای پایه کارسینوم سلول سنگفرشی در رنگ آمیزی های مختلف بررسی و با اپی تلیوم طبیعی مقایسه شد.

یافته ها:

غشای پایه اپی تلیوم طبیعی در رنگ آمیزی با هر ۳ رنگ، ممتد و یکنواخت بود و ضخامتی در حد ۲ میکرومتر داشت. غشای پایه کارسینوم سلول سنگفرشی در رنگ آمیزی با هماتوکسیلین-ئوزین ناواضح و غیر ممتد بود و ضخامت متفاوتی داشت. ساختمان و ضخامت غشای پایه در رنگ آمیزی های رتیلولین و پرئودیک اسید شیف واضحتر بود. نواحی غیر ممتد غشای پایه در رنگ آمیزی با هماتوکسیلین-ئوزین، با رنگ های رتیلولین و پرئودیک اسید شیف وضوح بیشتری داشتند. در مقایسه با دو رنگ دیگر، رتیلولین نمایش واضحتری از امتداد یا انقطاع غشای پایه و ضخامت رت پگ ها در نواحی تهاجم تومور داشت.

نتیجه گیری:

رتیلولین در نمایش تغییرات غشای پایه در کارسینوم سلول سنگفرشی دهان از رنگ های هماتوکسیلین-ئوزین و پرئودیک اسید شیف کارایی بیشتری دارد.

کلمات کلیدی:

کارسینوم سلول، سنگفرشی دهان، بررسی هیستوشیمیایی، غشای پایه.